

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/312/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225867
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Hvizdoš
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112225867.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudcom Mgr. Petrom Hvizdošom v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul.č. 4, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh z a m i e t a .

Odporcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody 125 Eur a nemajetkovej ujmy 453,62 Eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu za účelom vymoženia pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 3610483 uzavretej s dlžníkom B. I., nar. XX.X.XXXX. Návrh na vykonanie exekúcie súdny exekútor zaevidoval pod spis. zn. EX 3652/2010. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Navrhovateľ na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd navrhovateľovi neoznámil spisovú značku exekučného konania. Poukázal na to, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.11.2010, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 17.3.2010. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Omeškanie predstavovalo viac ako 246 dní. Navrhovateľ ďalej v návrhu rozpísal, aké kroky uskutočnil s cieľom, aby primäl exekučný súd rozhodnúť o žiadosti v zákonnej lehote. Tvrdil, že spísal a exekučnému súdu zaslal žiadosti o informácie o stave konania v dňoch 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010, a sťažnosti na prieťahy v konaní v dňoch

30.8.2010, 23.11.2010, 25.5.2011. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre exekučné konanie vedené medzi navrhovateľom a vyššie menovaným dlžníkom pre vymożenie peňažnej pohľadávky z uvedenej Zmluvy o úvere. Postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priedahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05).

Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- Eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- Eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- Eur. Celkovo vynaložil navrhovateľ vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- Eur. Táto suma by nezaťažila navrhovateľa, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslíť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

Zároveň navrhovateľ ako poškodený uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné priedahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, akými je skutočnosť, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného; k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; k insolvencii povinného. Pokiaľ by exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, navrhovateľ by vedel, že žiadosť bola zamietnutá a mohol by uskutočniť kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky získaním náhradného exekučného titulu. Postupom exekučného súdu sa navrhovateľ nemohol správať so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považuje za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;

c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t.j. cca 660,00 eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadostučinenia navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 453,62 eur. Navrhovateľ nárok vypočítal alikvotným pomerom 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660,- Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 Eur za mesiac. Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ požiadal súd, aby medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe vecí tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z uvedenej Zmluvy o úvere menovaným dlžníkom (povinným) v zákonom stanovenej lehote a aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v požadovaných sumách, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca sa k návrhu na začatie konania písomne nevyjadril.

Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 27C 321/2012-25 zo dňa 21.6.2013 návrh zamietol, odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Súd rozhodol na základe listinných dôkazov, navrhnutých navrhovateľom a zistil, že neboli splnené všetky podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zároveň z exekučného spisu vyplynulo, že dňa 10.5.2010 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 16.9.2010 tak, že ju zamietol, a teda nebolo pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol o žiadosti dňa 18.11.2010. Rozsudok súd vyhlásil verejne bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2, 200ea O.s.p., keďže ide o drobný spor, pričom v zákonnej lehote vyvesil na úradnej tabuli súdu oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku.

Na základe odvolania navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 17Co/578/2013-50 zo dňa 24.9.2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že okresný súd podľa názoru krajského súdu odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom tým, že vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu čo do trvania omeškania v rozhodovaní exekučného súdu a stave zistenom z dôkazu navrhnutého navrhovateľom - exekučného spisu. Krajský súd uložil okresnému súdu, aby vo veci nariadil pojednávanie a na základe vykonaného dokazovania opätovne vo veci rozhodol.

Po vrátení vecí okresný súd nariadil pojednávanie na deň 10.12.2014. Účastníci boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, no nezúčastnili sa ho. Navrhovateľ svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnil, e-mailom zo dňa 4.12.2014 zaslal súdu návrh na zrušenie pojednávania a zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým nevyslovil zaujatosť sudcu. Súd návrh navrhovateľa

na prerušenie konania uznesením na pojednávaní dňa 10.12.2014 zamietol, pretože ho vyhodnotil ako nedôvodný. Návrh na prerušenie konania, ktorému nebolo vyhovené, nie je sám o sebe dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 1 O.s.p.. Námiетка zaujatosti sudcu vznesená navrhovateľom bola Krajským súdom v Trenčíne vyriešená. Okresný súd je preto povinný vo veci konať bez zbytočných prieťahov. O termíne pojednávania mal navrhovateľ vedomosť od 18.11.2014, kedy mu bolo doručené predvolanie. Skutočnosť, že súd návrh navrhovateľa nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, musela byť navrhovateľovi zrejmá, pretože súd mu podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neoznámil, že pojednávanie odročí. Navrhovateľ teda mal reálnu možnosť zúčastniť sa pojednávania, na ktorom bolo vykonané dokazovanie v zmysle zásady priamosti a ústnosti. Odporca svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil, nežiadal o odročenie pojednávania. Z uvedených dôvodov súd podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 60Er 1150/2010 súd zistil, že dňa 10.5.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenia poverenia vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 3652/10 v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu zápisnične spísaného u exekútora dňa 17.3.2010 proti povinnému B. I. za účelom vymoženia 996 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s., Bratislava spis. zn. SR 21365/09 zo dňa 11.1.2010.

Okresný súd Trenčín výzvou zo dňa 4.6.2010 vyzval súdneho exekútora, aby predložil súdu predmetnú zmluvu o úvere v lehote 7 dní. Exekútor listom zo dňa 17.6.2010 požiadal oprávneného o doloženie požadovanej zmluvy. Keďže v stanovenej lehote zmluva nebola súdu predložená, exekučný súd vydal dňa 16.9.2010 uznesenie č.k. 60Er 1150/2010-10, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že exekučný súd nemohol preskúmať zmluvu o úvere s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Oprávnený následne predložil exekučnému súdu požadovanú zmluvu o úvere a zároveň napadol citované uznesenie odvolaním, pričom Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 17CoE 402/2010-26 zo dňa 24.11.2010 napadnuté uznesenie súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby preskúmal súlad exekučného titulu, danej zmluvy o úvere s § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Okresný súd Trenčín uznesením č.k. 60Er 1150/2010-29 zo dňa 2.2.2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože rozsudok rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom. Exekučný súd rozhodol na základe ustanovenia § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a v spojení s ustanoveniami právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Oprávnený nepreukázal, žeby bol úver poskytnutý povinnému na výkon povolania, zamestnania, alebo podnikania. Zmluva o úvere neobsahovala údaj o RPMN, preto je úver bezúročný a bez poplatkov, čo rozhodcovský súd nezohľadnil. Rozhodcovský súd zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené, okrem iného na neprimeraný úrok vo výške 0,25% denne, uplatnený nárok neposúdil podľa predpisov na ochranu práv spotrebiteľov. Uvedené uznesenie bolo navrhovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu riadne doručené a keďže proti nemu nepodal odvolanie, nadobudlo právoplatnosť dňa 25.2.2011.

Okresný súd Trenčín uznesením č.k. 60Er 1150/2010-31 zo dňa 17.3.2011 exekúciu zastavil.

V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako ani sťažnosť navrhovateľa na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 /ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z./ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. objektívna zodpovednosť štátu za škodu pri výkone verejnej moci vzniká, ak sú splnené súčasne tieto podmienky: 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V prípade nespĺnenia čo i len jednej z podmienok, nemožno konštatovať zodpovednosť štátu za škodu. Súd na vec aplikoval ustanovenia citovaného zákona v znení účinnom v čase navrhovateľom tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu /obdobie od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučný súd do rozhodnutia o nej/, počas ktorého obdobia mala navrhovateľovi vzniknúť škoda.

Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Zo spisu Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 60Er/1150/2010 bolo preukázané, že dňa 10.5.2010 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 16.9.2010 tak, že ju zamietol, z dôvodu, že navrhovateľ napriek výzve súdu v stanovenej lehote nepredložil predmetnú zmluvu o úvere, ktorú spolu s rozhodcovským rozsudkom musel súd nevyhnutne preskúmať v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní. Keď následne navrhovateľ predložil súdu zmluvu o úvere, odvolací súd zrušil prvostupňové rozhodnutie a prikázal súdu prvého stupňa preskúmať zmluvu o úvere, rozhodcovský rozsudok v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní s tým, že prvostupňový súd po vykonanom prieskume v uvedenom smere, uznesením zo dňa 2.2.2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol.

Súd zdôrazňuje, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota na rozhodnutie 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzťahuje

len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, žeby procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Rovnaký výklad ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého sa lehota 15 dní nevzťahuje na negatívne rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, podal aj Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku nestanovuje exekučnému súdu lehotu na rozhodnutie v prípade zamietnutia žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. Pretože súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, nemožno konštatovať žiadne porušenie zákonnej lehoty na rozhodnutie, a tým ani nesprávny úradný postup. Aj k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by malo dôjsť v primeranej lehote. Pokiaľ exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po viac ako 4 mesiacoch od jej doručenia exekučnému súdu, nejde o neprimerané prekročenie lehoty z pohľadu súdnictva a celkového narastajúceho zaťaženia exekučného oddelenia súdu. Súd poukazuje na to, že oneskorenie v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo nepochybne spôsobené aj tým, že navrhovateľ nepredložil spolu s návrhom na vykonanie exekúcie na preskúmanie aj zmluvu o úvere, a preto ho exekučný súd na predloženie tejto listiny musel vyzývať. Navrhovateľ totiž žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offio skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či bola dodržaná zákonom vyžadovaná forma rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd považuje za potrebné uviesť, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Z rozhodovacej činnosti súdu bolo zistené, že navrhovateľ na tunajšom exekučnom súde inicioval veľké množstvo exekučných konaní. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 520/2012 zo dňa 10.7.2013, podľa ktorého ani niekoľkokomesačné oneskorenie pri rozhodovaní exekučného súdu o procesnom návrhu oprávneného neznamena porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Podľa Ústavného súdu SR totiž v prípadoch, keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typov o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritéria správania žalobkyne ako účastníka súdneho konania. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri, resp. štyri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníkov súdneho konania (2), postup samotného súdu (3) a význam veci pre účastníka (4). In concreto tak ústavný súd túto skutočnosť musel zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci/vecí (referenčným vzhľadom na špecifika prípadov nie je jedna vec sťažovateľky, ale jej typovo rovnaké veci pred konkrétnym súdom), o ktorej/ktorých súd koná, a kritéria správania sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní

sťažovateľky ipso facto zvyšuje faktickú zložitosť veci/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľky. V takýchto prípadoch je možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať, že povinnosťou súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobkyne, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre žalobkyňu je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor či spor pre žalobcu inak existenčný.

Súd po vykonanom dokazovaní v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie o veci samej uzavrel, že zo strany exekučného súdu nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, tak navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, je bez právneho významu preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu /škodu, príčinnú súvislosť/ a tým aj nehospodárne vykonávať v tomto smere ďalšie dokazovanie. Preto súd nevykonával dokazovanie znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave dňa 17.1.2014, ktorý doručil súdu navrhovateľ v jednom vyhotovení na správu tunajšieho súdu a bol zaevidovaný pod Spr 703/2014, keďže podľa vyjadrenia navrhovateľa v sprievodnom liste znalecký posudok rieši výšku škody.

Z uvedených dôvodov súd nerozhodoval o základe veci medzitýmnym rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ, nepriznal navrhovateľovi majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu v peniazoch a jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd pri vyhlásení rozsudku tak, že navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume, ktorá bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku a to podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého má v konaní úspešný účastník právo na náhradu účelne vynaložených trov konania proti účastníkovi, ktorý v konaní úspech nemal. Keďže však odporca do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku svoje trovy konania nevyčísľil a zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplývajú, súd podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania odporcovi vo vyhlásenom rozsudku a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. musí byť z podaného odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.